

Ей слънчицето ясно
Посѣга съ хубави ржички
Отъ небето
И лекичко отбулва
На снѣжнитѣ поленки и горички
Личицето.

И трепватъ на пролѣтѣта
Първинкитѣ цвѣтенца,
Па се чудятъ,
Че снѣжната покривка
Надъ своитѣ листенца
Вече не видятъ.

— О, Божичко!
Вечъ баба Зима
Отлетѣла —
Прошепва миличко кокиче
И радо вдига
Чашка бѣла.

А мензухарче
Подава чорлава главица,
Па не чака
И сбутва дружка теменужка,
А тя — синчеца
До трѣнака.

И съ грейнала усмивка на устата
Зашепватъ всички: »Пролѣтъ мила,
Добръ дошла!
И вѣтрецъ тихъ понася надъ гората:
»Добръ дошла!
И трѣпва гласъ на птичка подранила:
»Добръ дошла!
»Добръ дошла!

Габрово.

Ранъ-Босилякъ.

Петлю и слънце.

(Приказка — за илюстриране — за дѣца и юноши).

Нека малкитѣ ни читатели се опитатъ да илюстриратъ тая хубава приказка и ни изпратятъ рисункитѣ си. Петима души, които най-сполучливо сж илюстрирали, ще бждатъ наградени съ по едно годишно течение год. I-ва отъ „Картинна галерия“ и 1 карт. „Татко Пестолоци.“

Едно врѣме всичкитѣ животни помежду си
дума дали и край море на планина нѣщо
да рѣшаватъ се събрали. . . Тамъ билъ и
лъва, горски царъ, и баба меца славна ца-
рица, и кумчо главатаръ, и лиса—чудна хитрица.
Па билъ и ежа, старъ мждрецъ, и петлю—лудъ
гидия и низъ цѣлъ свѣтъ прославенъ пѣвецъ. . .

Кой таквасъ отборъ дружина по умъ би
могълъ надмина?

И право. Сѣ що имали да рѣшаватъ само
за часъ го рѣшили, па послѣ веселби, смѣхъ,
пѣсни, — планини и гори развѣселили. . .

Слушало ги усмихнато морето, а слънцето
горѣ отъ небето ги гледало и тъй му било мжно-
мжно! Зеръ само самичко въ висинитѣ знае ли
то животъ другарски, знае ли смѣховеѣ, ве-
селбитѣ? . . .

Въ туй врѣме петлю главата си подигналъ
и слънцето свѣтличко погледналъ. Помислили
малко, па до лъва приближилъ и нѣщо тихомъ
му прошепналъ.

Лъвътъ погледналъ нагорѣ и далъ знакъ.
Замлъкнали пѣсни и смѣхове. Всички се
приготвили да слушатъ.